

være hendes private Ejendom, skal Manden dog kunne raade over det ved Retshandler med Tredjemand, for saa vidt der ikke paa selve Dokumentet er blevet gjort Notits om Ægtepagten. Det er muligt, at det er rigtigt, at det er det Resultat, man bør komme til, men jeg tror, at det ikke er ganske klart og heldig udtrykt i § 9. — Ligeledes finder jeg heller ikke, at Bestemmelsen i § 10 om de Tilfælde, hvor en Mand er „interesseret i den Retshandel, der skal afsluttes“, har fundet Udtryk, der er tilstrækkeligt til at vejlede i det praktiske Liv og da navnlig Domstolene ved Afgørelsen. Men, som sagt, jeg har resigneret, og jeg antager ogsaa, at man vil kunne overlade den Slags Ting til senere Retsafgørelser.

Det ærede Ting vil se, at det, jeg her har omtalt, er ikke principielle Spørgsmaal, ikke egentlig forskellige Opfattelser med Hensyn til Realiteten, men det er mere redaktionelt. Udvalget har netop, som ogsaa den ærede Ordfører fremhævede, ikke fundet Anledning til paa principale Punkter at fravige eller forandre Lovforslaget, og det kan jo gerne være, at vi derved have skuffet Forventninger, som ere komne til Orde i den senere Tid, navnlig efter at dette Lovforslag er fremkommet. De ere komne til Orde navnlig fra forskellige Kvindeforeninger og have ogsaa faaet et ganske veltalende Udtryk i en Piece, som er bleven omdelt til Landstingets Medlemmer, af Fru Astrid Stampe Peddersen. Det er en meget velskrevet og utvivlsomt velment Afhandling. Det, der navnlig fremhæves heri, og som det altsaa mulig kunde bebrejdes Udvalget, at det ikke er gaaet ind paa, at det ikke har formet som Ændringsforslag til denne Lov, er væsentlig det, at man har ladet blive staaende en Bestemmelse i § 11 om, at „Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene“, dog med visse Modifikationer, saaledes at Hustruens Samtykke skal udkræves med Hensyn til visse Aktiver, som have tilhørt hende før Ægteskabet. Men det, som man kunde ønske, at Udvalget maaske skulde have bragt frem og skulde have foreslaaet, var, at ikke alene en saadan Disponeren f. Eks. om faste Ejendomme, som have tilhørt Hustruen før Ægteskabet, men overhovedet enhver Disposition over Formuegenstande, som høre til Fælleskabet og da navnlig faste Ejendomme, kun skulle kunne foretages med Hustruens Samtykke, at altsaa begge Parter maatte være enige derom. Ja, man har endogsaa antydet, at Raadigheden over Fællesboet

skulde være indrettet saaledes, at hver enkelt af Ægtefællerne skulde kunne disponere over dets Aktiver, og man har til Støtte herfor henvist til, at det jo er noget, der sker i andre Forhold. Naar f. Eks. Handelskompagnoner, to Personer indtræde i et Interessentskab med hinanden, og anmelde Firma, hvorefter de begge ere ansvarlige og dispositionsberettigede med Hensyn til Firmaet, saa kan hver af Medlemmerne raade over de Genstande, der høre til Forretningen. Paa samme Maade som et saadant Kompagniskab mellem to Associés tænker man sig nu et Ægteskab indrettet, men der er dog den store Forskel, at to Handelskompagnoner ikke ere gifte sammen, de kunne, naar de blive misfornøjede med hinanden, naar den ene mener, at den anden misbruger sin Raadighed til at disponere slet, enten ved at gøre Gæld i Firmaets Navn eller ved at bortskænke eller sælge Firmaets Ejendele, i Reglen med et meget kort Varsel komme ud af det Kompagniskab. Men det vilde netop være meget uheldigt, hvis man vilde henvise en Mand og en Hustru til det samme. Hvis man altsaa lod Mand og Hustru hver for sig være raadende over Fællesboet, vilde der let opstaa Strid, og skulde det føre til ligesom Kompagnoner, at den ene skulde kunne sige: jeg vil ikke længer være i Kompagni med dig, saa er det at give Anvisning paa Skilsmisse i Ægteskabet, og det er dog vist ikke de ærede Kvinders Mening at føre et saadant Moment ind i Ægteskabet, som overmaade let vil føre til Skilsmisse, thi en Skilsmisse er jo altid et Brud, det er altid en Ulykke i et Ægteskab. Hvis man vilde give det den Form, at Manden ikke skulde kunne raade alene, at han skulde have Hustruens Samtykke saaledes, at man sagde, at Manden f. Eks. ikke skulde have Lov til at indgaa Kaution, uden først at have spurgt sin Kone og faaet hendes Tilladelse, og endnu mindre have Lov til at sælge de Ejendomme, han selv havde indført i Fælleskabet eller andre vigtige Aktiver, saa er det jo klart, at Mandens Disposition ikke vil være stort bevendt. Opstaaer der saa Uenighed, har man, hvis man ikke ligefrem vil henvise til Skilsmisse, ikke andet at henvise til, end at saa maa der være en upartisk Tredjemand, en Opmand, et Familieraad eller noget lignende, som kan træde til. Det er nu mærkeligt nok, hvad man vistnok altid fra den Side vil erkende, at er der noget Sted, hvor en Tredjemand ikke skal blande sig ind, og hvor han i Reglen kommer galt af Sted, naar han vil